

Regjeringen som Menneſker og ganſke ſaae bort fra, at de have Forpligtelſer mod den Stilling, de indtage; men man kunde ikke vente, at Eligt ſkulde være ſtet, og endnu mindre vente, at det ſkulde have ført til nogetſomhelſt Reſultat i Henſeende til Forholdet mellem Thingene. Den Udvæi, ſom det ærede Medlem anviste, at man kunde forelægge en Finantslov, hvorpaa Stridspunkterne ikke fandtes, ved Siden af en Tillægsbevilling, hvorpaa de fandtes, forekommer mig vilde være en ſaadan Snurrighed, at jeg vilde finde det beſynderligt, om man vilde anbefale Regjeringen dette ſom et Skridt, det kunde være henſigtsmæſſigt at gjøre. Det er jo tydeligt, at man ganſke viſt kunde udtale overfor Regjeringen et Duſſe om, at den vilde fremlægge en ſaadan Finantslov, men man maa dog erkjende, at der deri vilde ligge en Opgivelse af det, ſom Regjeringen havde ment at burde holde paa i Overensſtemmelse med det andet Thing, og ſom den dobbelt havde ment at burde holde paa, eſterat Sagen havde antaget ſaadanne Dimensioner, at den havde ſaaet Karakteren af en Fornegtſe af det andet Things grundlovmæſſige Ret til at behandle Finantsloven. Jeg vil derfor ſige, at ligesaa viſt ſom jeg tror, at Regjeringen ingen retlig Forpligtelſe havde dertil, ligesaa viſt tror jeg, at heller ikke Henſigtsmæſſigheds-henſyn krævede, at et ſaadant Lovforſlag blev fremlagt til Behandling, hvad enten det nu var Meningen at gjøre, ſaaledes ſom det ærede Medlem for Preſtø Amts 6te Valgkreds (Boſſen) mente, at man havde gjort i 1877, nemlig at lade Finantslovsforſlaget blive liggende i Udvalget hele Tiden, eller det var Meningen atter at begynde paa en ny Behandling af Finantsloven foruden de 13 Behandlinger i det ene Thing og de 12 Behandlinger i det andet Thing, ſom man allerede havde foretaget deraf. Jeg tror ikke, at dette vilde have været heldigt.

De øvrige politiffe Betragtninger, ſom det ærede Medlem fremsatte, ſkal jeg, ſom ſagt, ikke komme nærmere ind paa. Jeg har ikke noget at gjøre med at optræde ſom Forſvarer for Ministeriet. De Angreb, ſom det ærede Medlem, dels direkte og dels indirekte, dels aabent og dels mere ſkjult, rettede mod Ministeriet, vil jeg overlade til dette ſelv at forsvare ſig imod; de vedkomme ikke mig, og jeg har iøvrigt heller Intet at gjøre med at tage mig af de Udvarſler, ſom det ærede Medlem aabenbart gav Landſtthinget om ikke at fremture paa den Vei, ſom det havde været inde paa; idet det vilde være farligt for Landſtthinget ſelv, om det gjorde dette. Jeg har villet holde mig ſtrængt til det, ſom her har foreligget, nemlig til det Spørgsmaal: Har der for det Førſte været nogenſomhelſt berettiget Nødvendighed for, og for det Andet nogetſomhelſt Henſigtsmæſſighedskrav paa at ſaae Finantsloven forelagt paany?

Boſſen: Jeg forlangte Ordet, da det ærede Medlem, ſom nu ſatte ſig, udtalte, at det anſaas for at være bekendt for Alle, at Grunden til, at man ikke forſøgte paa at indſtemme nogen Tidsfriſt i den midlertidige Finantslov, var den, at man her i Thinget ikke troede at kunne enes med Landſtthinget om en Finantslov for indværende Aar og derfor ligesaa godt forſt ſom ſidſt vilde opgive at forſøge derpaa. Jeg benegtede det ſtrag, da det blev ſagt, men jeg tror dog, det er min Pligt yderligere at ſlaa det faſt, at det ærede Medlem ikke har haft nogenſomhelſt Grund til at nære en ſaadan Opfattelſe. Naar det ærede Medlem vilde have ſat ſig ind i de Motiver, ſom da bleve fremsatte, for ikke at foreſlaa nogen Ændring i Regjeringsforſlaget, vilde han deraf have ſaaet Svaret. Det blev blandt Andet udtalt af mig, og jeg ſkal med den høitærede Formands Tilladelſe oplæſe mine Bemærkninger; det forekommer mig, at de kunne ret vel paſſe paa Situationen nu. Der var nemlig fra det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausſen) kommet Udtalelſer til Fordel for at indſtemme en Tidsfriſt, og han havde nævnt November eller December. Jeg udtalte mig da derimod, idet jeg ſagde, at jeg vilde være lidet tilbøjelig til „at ſætte Friſten for Lovens Gyldighed til November eller December; thi dermed vilde vi fra vor Side have godkendt, at Statsſtyrelſen, Adminiſtrationens Gang rettelig bør kunne forſættes ved midlertidige Finantslove i et ſaa langt Tidsrum ſom indtil November eller December, og derom haaber jeg dog, at Alle maa være enige, at ſaadanne midlertidige Finantslove ere i den Grad utilfredsſtillende for Adminiſtrationens Gang, at Ingen kan ønske eller vil være med til at acceptere, at denne Tilſtand kan forſættes indtil November eller December“. Det ærede Medlem vil heraf ſaae et andet Billede af, hvad der blev anført ſom Grund til ikke at indſtemme en beſtemt Tidsfriſt, og det blev gjentagne Gange stærkt fremhævet, at for Udlabelſen af Tidsfriſten eller for overhovedet Fortſættelſen af Adminiſtrationen eſter en midlertidig Lov maatte Regjeringen og den alene bære Anſvaret; vi vilde intetſomhelſt Medanſvar have deri, idet vi paa Forhaand maatte ſe, hvor utilfredsſtillende en ſaadan Tingenes Tilſtand og Gang maatte blive. Det ligger ogſaa nær at ſpørge: Vilde ikke en hvilkenſomhelſt Tidsfriſt, ſtemt ind af Folkethinget, kunne opfattes ſom en Anviſning fra Thingets Side for Regjeringen til inden en Friſt af to Maanedes at foretage en fornyet Oploſning af Thinget? Og man vilde ſelvſølgelig ikke herfra give en ſaadan Anviſning. Alſaa, det ærede Medlem behøver ikke at ſøge langt eſter de faktiffe Grunde for Udlabelſen af Vedtagelſen af en Tidsfriſt. Han er derimod kom-